

EN DANSERINDES TRAGEDIE.

JULIE DE MONTVILLE, F. TARBESSE

(kaldet Birouste)

Af V. Woll.

Som bekendt blev Digteren *Jens Baggesen* i 1798 udnævnt til Medlem af det kgl. Theaters Direktion, en Stilling, der synes at have passet ham lige saa daarlig som hans foregaaende Hverv som Regensens Viceprovst, og som han da ogsaa — saavidt vides — faktisk kun bestred i Januar 1799, om end han formelt beholdt Embedet — og reelt Lønnen — endnu et Par Aar. — Sine Direktør-Erfaringer fra den ene Maaned har han skildret i Digtet »Theateradministratiaden«, af hvilket en stor Del er en Lovprisning af den unge franske Balletdanserinde Jomfru *Julie Birouste*, der synes at have gjort Indtryk paa hans letfængelige Hjærte. — Nogle enkelte Citater af Digtet skal anføres som Støtte herfor. Han skriver f. Eks.:

»Jeg ikke med Taushed kan forbigaa,
 At første Gang jeg Birouste saae
 I liden Entrée, som derpaa fulgte.
 Thi hvis jeg det samme Syn fordulgte,
 Saa mistede denne min Chronica
 En synderlig Pryd

.....
 Saasnat man Birouste fremflyve saae
 I korteste Gratiedragt, jeg mindes.

O, du, som af alle de tre Gange tre
 Vort smagfulde Publicum mest tilbeder,
 Som alle henriver, som Povl og Peder
 En lige Fortryllelse vældig bereder,
 Du vævreste, letteste, mindste blandt Muser,
 Som lettest af alle Fornuften beruser
 Og snarest forsikrer Dig Hjerternes Rov
 Paa Grund af Bevægelsens evige Lov.
 Terpsichore, mal mig den dejligste Pige.

Gaa hen og se Juliette selv.
 Hun ene fast mod en Ballet gaar op

o. s. v., der kunde fortsættes længe endnu.

Denne unge Danserindes sørgelige Skæbne berettes af Overskou (Den danske Skueplads III. 737), men da hans Redegørelse ikke synes helt nøjagtig og kan suppleres med Oplysninger om hendes Personalialia af andre Kilder, navnlig Politiforhør af 7. Maj 1806 og flg. (Landsark. f. Sjæll., Kbh. Pol. Rets 2. Exam. Prot.) og af det kgl. Theaters Arkiv (Rigsarkivet; Indk. Breve 1806, Nr. 811, 812, 820 og 1808 Nr. 901) fremkommer nærværende Artikel.

Hun angives under Forhøret at være født i Toul i Lothringen d. 3. Marts 1780 som Datter af *Michel Tarbesse* og *Marie Mognot*. Da Faderen døde, blev hun i 4 Aars Alderen antaget som Plejebarn (eller som det ogsaa siges: Adoptivbarn) af Chirurgen *Hilaire Antoine Birouste*, der var gift med hendes Moster *Barbe*. Forældremagten over Barnet blev dem overdraget ved en »Adoptionsakt« af 5 vendemiaire Aar 14 (27. Sept. 1805), dog skal der have foreligget en ældre, men bortkommen Akt »af lige Beskaffenhed«. — Plejeforældrene lod Barnet uddanne til Balletten ved den store Opera i Paris, bl. a. af den berømte *Coulon*, og herfra blev hun i 1798 engageret til det kgl. Theater i København¹ for en Aarsløn af 1200 Rdl., en efter Datids Forhold meget høj Gage. I Løbet af Sommeren kom hun hertil og debuterede d. 3. Septbr. 1798. Allerede d. 23. April 1800 fik hun en Benefice i *Pierre Laurents* Ballet »Rosentræet«, iflg. Overskous Fremstilling fordi Plejemoderen havde indbildt Direktionen, at Familien undervejs hertil ved Skibbrud havde mistet en Mængde Møbler, medens Plejefaderen (ovenn. Sag Nr. 820) siger, at Familiens Ejendele blev taget af Englænderne i Juni 1798.

I Adresseavisen for 19., 21. og 22. April 1800 findes Bekendtgørelse om Beneficen, hvori det bl. a. hedder: »Til Slutning en Taksigelse til Publikum, som fremsiges af Jomfru Birouste. — Jomfru Birouste har den Ære at tilkiendegive det ærede Publikum, at Hs. Maj. allernaadigst har bevilget hende denne Benefice for at erstatte hende det Tab, hun har lidt ved at have forloret alle sine Meubler og Effecter paa Søen paa Rejsen fra Frankrig til Kiøbenhavn. Billetter ... hos hende selv, boende paa Hjørnet af Gotersgaden og Borgergaden, anden Sal ...«

Familiens københavnske Bopæle var — forstaaeligt nok — i Gaderne nærmest Kongens Nytorv. I Folketællingen 1801 findes den under Gothersgade Nr. 8 opført saaledes:

Hilaire Antoine Birouste, 55 Aar, Chirurgus.

Barbara Julie de Upinou (!), hans Kone, 40 Aar.

¹ Iflg. Overskou fordi man ikke havde nogen Danserinde til at optræde i pas de deux med *Bournonville* (den ældre).

Cathrine Julie Birouste, deres Datter, 17 Aar, ugift, Danserinde ved det kgl. Theater.

Dorthea Marie Nicolai, deres Pige, 22 Aar.

— I 1805 boer den i Gothersg. 4 og i 1806 (iflg. Politiforhøret) i Lille Kongensgade 78.²

Om den unge Piges Kunst udtaler Overskou,

»at der var megen Bravour i hendes Dans; hun omboltrede sig let, kækt og med stor Sikkerhed i livlige Partier, vakte Beundring ved skønne Stillinger, hvori hun holdt sig med ualmindelig Fasthed og havde mere Anstand og større Kunstfærdighed end den samtidige Mad. *Bjørn*, for hvem hun derimod stod langt tilbage i det Mimiske. Som Danserinde gjorde hun megen Lykke; i hendes Balletroller savnede man Varme og baade Styrke og Rigtighed i Udtrykket.«

Hun skal dog iflg. andre Oplysninger have gjort megen Lykke som Thora i *Galeottis* Ballet »Lagertha«, der opførtes første Gang d. 30. Januar 1801 som Festskaespil i Anledning af Christian d. 7^s Fødselsdag. — Om hendes Ydre siger Overskou, at det ikke udmærkede sig ved plastisk Skønhed, Ansigtet var mere tækkeligt end smukt, og den ellers elegante dejlige Figur vanhædedes meget ved, at Benene fra Knæet ned ikke var velformede. — Den samme Anke, som man skulde synes ret væsentlig mod en Balletdanserinde, fremfører Baggeseu i ovennævnte Digt. Imidlertid gjorde hun megen Lykke i Entréer (Solonumre) eller sammen med Bournonville eller *Dahlén* i »pas de deux«.

Men Baggeseu havde endnu et Ankepunkt, idet han skriver om hende:

»Men hvad jeg ej kan lide, er dette:
At hendes Sjæl har en dobbelt Krop —
En, som gjør alle de smukke Hop,
Og en, som staar i Kulissen stille,
Og aldrig sig la'er fra den smukke skille.«

Ifølge Overskou sigtede Baggeseu herved til, at Plejemoderen bestandig vogtede paa, at hun ikke søgte Forstaaelse med andre og derfor opholdt sig i hendes Paaklædningsværelse eller stod i Kulissen for, naar hun kom ud fra Scenen, at vogte paa, at hun ikke vekslede et Ord med nogen uden i hendes Paahør. (Baggeseu ærgrer sig ogsaa over »Madam Biroustes franske Vrævelen«).

Anledningen hertil var den, at Plejeforældrene vilde benytte hendes sjældne Talent til deres Forsørgelse og behandlede hende fuldstændig som deres Ejendom, sluttede Kontrakt om hende, hævede og beholdt hendes Løn, bevogtede hende med største

² De anførte Hus-Nr. er Matr. Nr., ikke de nuværende Gade-Nr. Ifølge Meddelelse fra »Kraks Vejviser« er Hjørneejendommen nuv. Gothersgade 18 = Borgergade 2 den samme, som i 1801 betegnedes som Gothersgade 8.

Strænghed og udelukkede hende fra Omgang med Enhver, hos hvem hun kunde formodes at søge Bistand, hvad der i paakommende Tilfælde straffedes med haarde Mishandlinger. Begærligheden fik dem imidlertid til at lade hende give højt betalte Undervisningstimer i fornemme Huse, hvor »den gamle Drage« ikke kunde følge med, men hun opholdt sig da et Sted i Nærheden for at holde Udkig. Da den unge Pige d. 27. April 1806 havde givet Undervisning hos Grev *Schimmelmans* i Palæet i Bredgade, søgte hun at flygte hen til Balletdanserinden Mad. *Zrza* (forhen Jomfru *Stuart*), der boede i Nærheden. Hun frygtede nemlig »paa Grund af en Uforsigtighed, hun havde begaaet Dagen før, en haard legemlig Revselse, naar hun kom hjem«, men snart hørte hun Bevogtersken forfølge sig med skrækelige Trusler. Hun vendte da om og løb ad Bredgade mod Nyhavn og styrtede sig i Vandet, men blev dog reddet af Tillilende, og da disse af hendes Bønner og Plejemoderens Raaheder forstod, hvorledes Sammenhængen var, blev hun ført til Mad. *Zrza* og Sagen anmeldt til Politiet.

Saavidt Overskou, hvis Fremstilling formentlig er støttet paa mundtlig Tradition og som Helhed betragtet synes rigtig. — Begivenheden har sikkert vakt stor Opmærksomhed i theaterinteresserede Kredse, men sees ikke omtalt i den stedlige Presse, som i hin Tid ikke indlod sig paa at omtale personlige Sensationer. Dog findes der i »Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn« for 29. April 1806 en længere Artikel, betitlet »Forældre«, som utvivlsomt er foranlediget af det Passerede. Et Udpluk af Artiklen vil vise dette. Det hedder saaledes:

»..... En sørgelig Begivenhed, som indtraf igaar, og som Delicatessen byder mig ikke at nævne, opfordrer mig til at tale..... Det vil maaske synes underligt..... at tale om den altfor store Magt, som Lovene tilstede Forældrene over deres Børn..... Man seer Forældre nok, der misbruge deres Magt over deres Børn..... af Egennytte, Stolthed og de allerforagteligste Hensigter..... Nogle Forældre leve af deres Barns Kunst eller Talenter uden selv at stifte allermindeste Gavn og drive endog en Slags Speculationshandel med deres Barn. Men til Ære for Menneskeheden kan man dog sige, at dette sjelden skeer af andre end dem, der under Navn af Forældre have taget sig af Ulykkelige. Kun Lovenes Afmagt maa man her beklage. De kunne straffe Betleren, men ikke den, som paa fin Maade forstaar at tyrannisere det ulykkelige fader- og moderløse Barn. Dersom det var muligt at optegne alle de fine Grusomheder, som Stedfædre og Stedmødre og saakaldte Plejefædre og Plejemødre begaa mod deres Børn, hvilken Række af Skandaler vilde man da ikke finde Loven taler intet om de Forældre, der ville bruge deres Barn som Træl og leve af dets Sved for ikke selv at behøve at arbejde og endnu oven i Købet mishandle det.«

Hvis denne Artikel giver et paalideligt Udtryk for den offentlige Mening, maa der unægtelig være fremkommet graverende Enkeltheder.

Provinspressen var mere meddelsom. Saaledes læste man i »Fyens Stiftstidende« for 2. Maj 1806:

»Et ungt Fruentimmer, der er overalt bekendt i Hovedstaden, saavel for sine fortrinlige Talenter som for sin gode moralske Karakter, ilede i disse Dage over Kongens Nytorv til Nyhavns Kanal, kastede sin Hat og Shawl fra sig og sprang ud i samme. En Mængde Mennesker stimlede imidlertid strax til, og man anvendte al Umage for at redde hende; det lykkedes ogsaa, og man bragte hende til den nærmeste Barber, hvor hun igjen kom til sig selv. Aarsagen til dette fortvivlede Skridt kendes ikke med Vished.«

Meddelelsen gik ganske ligegyldende over i Ribe Stifts Adresse-Avis for 5. Maj og i Viborg Samler for 8. s. M., men iøvrigt findes intet om Tildragelsen i de nævnte Blade.

En Politirapport var imidlertid strax bleven optaget, og paa Grundlag af denne samt et »Promemoria« af 1. Maj fra Jomfru Birouste selv optoges det foran nævnte Politiforhør, hvor der ogsaa fremlagdes en Skrivelse fra Theaterchefen, Overhofmarschal, Kammerherre *Hauch*. Desværre findes disse Aktstykker ikke, og da Jomfru Birouste ikke er afhørt i Retten, har man nu kun Ægteparret Biroustes Forklaringer at holde sig til, og disse er sikkert stærkt farvede i Parrets Favør. De gaar navnlig ud paa at vise, hvor store Udgifter der har været ved Plejedatterens Uddannelse, og paa at presse Penge af hende til Gengæld herfor, medens det indrømmes, at de har hævet hendes Gage, og at Manden aldrig har haft nogen Næringsvej her; dog forklarer han at have brugt en medført Kapital paa ca. 4000 Rdl. — Om deres Færd mod Plejedatteren indeholder Forhøret kun nogle faa Linier, der gaar ud paa at stille Birouste og Hustru i det skønneste Lys. Han siger saaledes, at de begge med Omhyggelighed og Paapasselighed har vaaget over hendes Opførsel og ikke tilladt hende at være fra deres Opsyn for derved at forebygge al Lejlighed til Forvildelser, som Ungdommen lettelig kan ledes til, men hverken han eller hans Kone har nogensinde tilladt sig nogen uforsvarlig eller slet Behandling mod hende eller givet hende mindste Anledning til at gøre Forsøg paa at berøve sig selv Livet, — Hustruen »benægter aldeles at have vist nogen slet eller utilbørlig Behandling mod Julie Birouste.« — Iøvrigt drejer Forhøret sig væsentlig om Udlivering af Plejedatterens Ejendele. Efter en Optegnelse, der findes i ovennævnte Sag Nr. 820 i Rigsarkivet, har hun været vel forsynet baade med Gangklæder og Smykker; der nævnes saaledes ikke mindre end 15 Kjoler, 8 Par Silkestrømper, 4 Par Handsker, 1 Pels med violet Satin, Halskæder, Uhre, Medailloner, Ørenringe o. s. v. med Perler og Diamanter. Endvidere forlanger Plejedatteren »toutes mes pierreries de théâtre et ornements«, formodentlig Simili-Smykker til Scenebrug. — Under Forhøret er-

klærer Plejefaderen sig først uvillig til at udlevere disse Ting, medmindre hun betaler deres skyldige Husleje og anden Gæld med ca. 550 Rdl. og forsyner Parret med 1000 Rdl. som Rejsepenge til Frankrig, men det ender dog med, at han til Retten maa aflevere »en Del Pretiosa samt en Klædekurv fuld af Gangklæder og Theaterdragter«. Endvidere indleverede han en Daabsattest, hvorefter hendes rette Navn var Cathrine Tarbesse. —

For at udfrie hende, der efter Datidens Lovgivning som Kvinde var umyndig, af de unaturlige Plejeforældres Magt, blev der bevilget hende »venia sexus«, saa at hun i Lighed med unge Mænd kunde faa en Kurator beskikket. Hertil udnævntes Kammerraad og Landvæsenscommissair *Bay*. Hun antog nu Navnet Tarbesse, Ægteparret Birouste forlod Landet, og hun optraadte første Gang efter Episoden d. 13. Maj, hvorom »Dagen« for 12. s. M. skriver »Imorgen Dands af Jomfru Tarbesse, forhen kaldet Birouste«. Samme Dag indeholdt Bladet følgende Notits:

»Jfr. Birouste antager for Eftertiden Navnet Tarbesse. Det glæder sikkert vort Theaters Besøgere, at denne fremmedfødte Kunstnerinde, hvis Talent er saa yndet (selv af den Del af Publikum, der tilbørligen lader vore ypperlige indfødte Kunstneres og Kunstnerinders Fortjeneste vederfares Ret) atter er i Stand til at vise sig. Den Beskyttelse, hun har erfaret i Danmark, vil knytte et nyt Baand mellem samme og hende. Det Land, hvor man finder ædel Bistand, vorder Fædreland, og den Fremmede, der fortjener dansk Beskyttelse, er Danens Landsmand.«

Den ovennævnte Sag Nr. 820 i det kgl. Theaters Arkiv indeholder en livlig Skriftveksling mellem Theaterchefen, Birouste og den franske Gesandt, General *Victor*, hvis Mægling man paa kaldte, iøvrigt uden Held. Førstnævnte meddeler allerede d. 28. April Birouste, at han har taget nødvendige Forholdsregler for at hindre ham (B.) i ethvert Forsøg paa Forbindelse eller Samtale med Jomfru Birouste. — Omvendt sender Hr. Birouste d. 29. s. M. en længere Redegørelse paa Fransk til »Altesse Royale« (Kronprins Frederik), hvori han giver en Fremstilling, der paa flere Punkter afviger fra Overskous. Selvmordsforsøgets Motiv forklarer han som »une gêne«, som Plejedatteren følte i Hjemmet ved ikke at kunne efter Forgodtbefindende hengive sig til enhver Art af Udskejelser. Navnlige havde en vis *Grönfeld*, Violinist i Orkestret og endda en gift Mand, anvendt alle Midler for at faa Del i hendes Indtægter ved at bibringe hende den Tro, at han, efter at have forsøgt at bortføre hende, kunde opnaa Ægteskab med hende, skøndt han ikke tilsigtede andet end at gjøre hende til sit Offer (sa victime). Om Selvmordsforsøget havde Forældrene først gennem Byrygter (la clameur publique) faaet Kundskab, og da de havde faaet at vide, at hun var bragt til en Barber i Nær-

heden, begav de sig derhen, men til deres store Forbavselse blev Adgang forbudt dem af de der posterede Politibetjente, og da Mad. Birouste den følgende Dag efter Tilsigelse mødte hos Politiløjtnanten, havde hun den Sorg at høre Forbudet gentaget med den Tilføjelse, at det maatte have sit Forblivende derved, indtil Hans Majestæt havde afgjort Sagen. »Men, Deres Kgl. Højhed, naar er det i Danmark blevet forbudt en Fader og en Moder at nærme sig deres Datter efter en saa skrækkelig Hændelse?«. Som Fremmede i Landet »ukendte med dets Sprog og Skikke« er det nu deres Hensigt at forlade Landet med Datteren, bl. a. for ikke at udsætte sig for ondskabsfulde Vittigheder efter denne Skandale, og de anmoder derfor om, at Datteren maa blive løst fra sit Engagement ved Theatret og overgivet til dem fra det dem ubekendte Hus, hvortil hun blev bragt fra Barberen. (Af et andet Sted i Sagen sees det, at hun opholdt sig hos den før nævnte Familie Zrza).

Ogsaa denne Fremstilling er sikkert stærkt farvet. Formodentlig for at vække Medlidenhed fremstiller Birouste sig selv og sin Hustru som gamle Folk (des vieillards) paa 65 og 60 Aar — sammenholdt med Folketællingsopgivelsen er de altsaa paa fem Aar blevet henholdsvis ti og tyve Aar ældre! — Og det seer mærkeligt ud, at han taler om Plejedatterens mangehaande Udskejelser (la débauche de tout genre), naar den ovenfor anførte Bladmeddelelse særlig fremhæver hendes gode moralske Karakter som almindelig bekendt. — Paa den anden Side vilde han vel næppe have vovet i en Henvendelse til Landets Regent at fremføre en Sigtelse mod en navngiven Mand, endda et Medlem af det kgl Theaters Kapel, hvis han ikke havde noget at støtte den paa. Antagelig havde Jomfru Birouste tilladt Hr. Grønfeld en saadan Tilnærmelse, at hun ifølge Overskous Ord følte sig skyldig i »Uforsigtighed«.

Brevvekslingen mellem Birouste og Theaterchefen foregaar i et meget hurtigt Tempo. Birouste opstiller en vidtløftig Opgørelse over, hvad han har anvendt til Plejedatterens Underhold og Uddannelse, og uagtet han godskriver hende 8100 Rdl. som hendes Indtægt ved Theatret i 6¾ Aar, bliver Resultatet dog, at han faar 6432 Rdl. tilgode hos hende. Allerede den 6. Maj vil han dog nøjes med 4000 Rdl., hvorimod han »par mille raisons« ikke vil nøjes med en tilbudt aarlig Pension paa 300 Rdl.. Paa den anden Side vil han dog betale al Gæld fra sidste Kvartal og skaffe hende et sømmelig møbleret Værelse.

Hvor meget af Overskous eller Plejefaderens Fremstilling skal staa til Troende, synes tvivlsomt. Men at Julie havde Theaterchefen og andre højere Vedkommende paa sin Side, fremgaar tydelig af hele Sagen. Iflg. Finanskollegiets Skrivelse af 24. Maj

havde Kongen bevilget hende et rentefrit Forskud paa 1200 Rdl., at afdrage med 300 Rdl. aarlig; det er antagelig til Rejsepenge for det ubehagelige Ægtepar, som i alt Fald nu forsvinder af Sagaen.

Men Julie Tarbesses videre Skæbne formede sig fremdeles paa ejendommelig og tildels sørgelig Vis. I April 1807 skal hun være bleven gift med en fransk Emigrant, Kapt. *de Montville*. — Baade Overskou og L. Bobé (i Personahist. Tidsskr. V., II., 45) kalder ham Overkrigskommissair; sidstnævnte Sted benævnes han *Alexandre le Noir de Montville*, og det oplyses, at han havde været Kaptajn i fransk og svensk Tjeneste, før han kom hertil. Imidlertid er at bemærke, at han først fik Overkrigskommissair-Værdigheden (som iøvrigt for hans Vedkommende kun synes at have været en Titel) samtidig med, at han i Aaret 1809 fik dansk Indfødsret samt Tilladelse til at bære dansk Uniform og den danske Hærs Feltegn. Men det har ikke været muligt at finde Vielsen i de hidtil undersøgte Københavnske Kirkebøger. I »Dagen« for 11. Maj 1807 læser man imidlertid under Rubriken »Teatret«: »Iaften gives . . . Dands af Fru Montville, forrige Jomfru Tarbesse«; hun er da sikkert den første Kvinde med Frue-Rang, der har betraadt det gl. Theaters Scene.

Længe kom hun imidlertid ikke til at optræde. Den følgende Sæson blev meget kort, idet den paa Grund af Krigsbegivenhederne først begyndte den 26. Oktbr. 1807 og sluttede allerede d. 15. Marts 1808, da der anlagdes Hofsorg efter Chr. VII's Død. Og allerede et Par Maaneder efter laa hun selv Lig. — Ifølge Garnisons-Kirkens Begravelsesprotokol jordedes d. 30. Maj 1808: »Frue Julie Montville, f. Tarbesse, Cat.(holsk) Rel.(igion), død 24. Maj, af Skørbug og Vattersot paa Frederiks Hospital«. Sandsynligvis er den før saa fejrede Danserinde død i Armod af en saadan Ernæringslidelse, som Skørbug er. — Manden bekendtgør Dødsfaldet i Adresseavisen for 31. Maj med følgende lakoniske Ord:

»Frue *Julie de Montville*, fød *Tarbese*, døde d. 24. Maj og jordedes d. 30. til Garnisons-Kirken.

Capt. *de Montville*«.

Hans slette Formuesforhold fremgaar bl. a. af, at han d. 3. Oktbr. 1808 ansøger om, at Theaterkassen maatte, formedelst hans trange Kaar, afbetale det Kvartals Leje, som den havde indestaaet for i Tilfælde af, at hans Kone havde levet. — Den Overkrigskommissair *de Montville*, som omtales i det ovennævnte Sted af Personahist. Tidsskr. som død i 1815, og hvis Skifte virkelig findes (Landsark. f. Sjæll. Forsegl. Prot. 1814—15 Nr. 1, pag. 180, Bo 1/86) hed imidlertid *Carl de Montville*, og døde i yderste

Fattigdom paa Frederiks Hospital d. 22. April 1815, indlagt fra Farvergade 139, hvor han havde boet hos en *Christine Poulsen*, der havde 57 Rdl. tilgode hos ham, men kun kunde faa c. 4 Rdl. af hans Bo. Om han er identisk med ovennævnte Alexandre le Noir de Montville, vides ikke.

Den engang saa tiljublede Danserinde havde ifølge Overskou allerede før sin Død mistet Publikums Gunst, saa at man ansaa hendes Bortgang mere som en Vinding end et Tab for Theatret, bl. a. fordi Direktionen nu fik hendes Gage til Raadighed til nogle højst nødvendige Lønforbedringer!

At hun dog ikke var glemt af alle, fremgaar af, at Adresseavisen for 3. Juni 1808 indeholdt følgende anonyme Sørgevers:

Julie de Montville.

Hør Muserne jamre ved sorten Muld:

»Ak, Julie, Søster, vor Ære!

»Nordens Terpsichore! yndig og huld,

»Du svævende tryller ej mere!«

Med denne Minderune tager vi da Afsked med hende, hvem Overskou kalder »den ulykkelige, trods alt det Bifald, hun vandt, altid sørgmodige Pige.«

SPØRGSMAAL.

GLEISS.

Fr. Chr. Gleiss, som Fuldmægtig ved Classelotteriet straffet med 5 Aars Fæstningsarrest, døde d. 12 Mai 1835. (iflg. Enkekassen). Hvor døde han? Oplysning herom modtages med Tak af

L. Bie,
Kontorchef,
Ø. Farimagsg. 30.